

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו ולא כן בשאר המקומות בעבר שלא היה
משה יכול לבא אל האهل מועד להיותו נשג אל המקום אשר שם האלים
רק בקריאה שיקרא אותו שכבר נאמר למשה (שמות כה כב) ונונעתי לך
שם ודברתי אתך מעל הכפורת (אשר אוענד לך שם) וכיון שידע שהשם
יושב הקרים שם נתירא לבא באهل כלל עד שיקרא אליו כאשר עשה
בהר סיני שאמר (שם כד טז) ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן או
שלא היה משה יודע שהכבד באهل ושיהיה לו הדבר ממש כי לא כסהו
הענן עד יום השmini כדעת רבותינו (ת"כ להלן טא) ואחרי הקריאה בא
משה באهل לפניו ולפניהם כמו שדרשו (תורת כהנים אחרי פרשה טז א)
אהרן בבבל יבא ואין משה בבבל יבא ואין זה דרך פשוט בכתב הזה וכבר
פירשתיו למעלה (שמות מ לד) ורבותינו אמרו (תורת כהנים פרשה ז) כי
לכל הדברים ולכל האמירות ולכל הצוים קדמה קרייה כלומר שיאמר
אליו משה משה ויאמר הנני וזה דרך חבה וזרעו למשה והנה על דעתם
הזכיר זה בכאן בעבר שהוא תחילת הדבר אשר היה אליו מהאל מועד
ללמוד על כלם כי כן יהיה משפטו כל הימים בכל התורה ו"מהאל מועד"
לדעתם הוא מוקדם ויקרא אליו מהאל מועד וידבר ה' אליו באهل כי משה
שם היה ושיעור הכתוב כפי פשוטו ומשמעותו ויקרא ה' אל משה וידבר אליו
מהאל מועד ועל דרך האמת הוא כמו ואל משה אמר עלה אל ה' (שמות
כד א) וסודו ידוע ממעמד הר סיני ובעשרת הדברים וכבר רמזתי לו (שם)

- וטעמ אחיך שתזהירנו כי אחיך הוא ואע"פ שאתה איןך בבל יבא אהרן אחיך בבל יבא **ואמר ר"א** שזאת הפרשה לאות כי בני אהרן הכניסו אש הקטרת לפנים ואני כן על דעתך כי הכתוב שמזכיר תמיד העון אומר (במדבר ג ד) בהקריבם אש זורה ואם תהיה ראה שנכנסו לפנים בעבר האזהרה שהזהיר למשה על אביהם שלא ימות כל שכן שתהיה ראה שנכנסו שתויין יין בעבר האזהרה שנאמרה לאהרן עצמו מיד ועוד כי אין יעלה על דעתך לבא היום אל המקום אשר לא נכנס שם אביהם כי אהרן הקטיר הקטורת על המזבח הפנימי ולמה יכניסו הם הקטורת שלהם לפנים משלו וכבר רמזתי (לעיל י ב) על חטאם ולשונם הכתובים יורה עליו אבל מלת "בקרבתם" כפי הפשט כמו או בקרבתם אל המזבח (שמות מ לב)

דבר אחר, וזה הזכר, באיזה זכות היה אהרן נכנס לבית קדשי הקודשים, אמר רבי חנינא בנו של רבי ישמעאל, זכות הפלילה הימה נכנסת עמו, שנאמר (ויקרא טו, ג): בזאת יבא אהרן, זו הפלילה, כמה דעת אמר (בראשית י, כ): זאת בריתני אשר תשמרו. וכן הוא אומר (מלACHI ב, ה): בריתני היתה אתת הרים והשלים. רבי יצחק אומר, זכות השבטים הימה נכנסת עמו, שנאמר: וזה הדבר אשר תעשה להם, מנון זה, י"ב, ואלו הן י"ב אבני שהיינו נתנות על לבו של אהרן, ועליהם שמות השבטים, וכסדר הגה היו נתנות, ראובן שדרגןין, שמעון שטפוזין, לוי דיקניתין, יהודה ברדיין, יששכר סנפירינון, זבולון אסמרגדין, דן כוחלין, נפתלי אבאטיס, גד הימוסין, אשר קרומטיסין, יוסף פראלוקין, בנימין מרגליטוס. מה טעם, שהה קדוש ברוך הוא מסתכל בהם ובבגדי כהן בקניסטו ביום הקפורים ונופר לזכות השבטים. רבי יהושע דסכנין בשם רבי לוי אמר, משל לנו מלכים שהיה פdaggo נכנס אצלם ללמד סיגוריא על בנו, והיה מתירא מן העומדים עליו שמא יפגעו בו, מה עשה הפליך הלבישו פורפירה שלו שהו רואין אותו ומתריאין ממנו. **כך אהרן היה נכנס בכל שעה לבית קדשי הקודשים**, ואלולי זכויות הרבה שהיינו נכנסות עמו ומסירותו אותו לא היה יכול להכנס, לפחות, שהי מלאכי השרת שם, מה עשה לו הקדוש ברוך הוא נטן לו מדות לבושי הקודש, שנאמר (מלACHI כח, ט): ולבני אהרן תעשה כתנת, שם שפתחוב (ישעה נט, י): וילבש צדקה פשרה וכובע ישועה בראשו וילבש בגדי נקם.

על דעתם לבא היום אל המקום אשר לא נכנס שם אביהם כי אהרן הקטיר הקטורת על המזבח הפנימי ולמה יכנסו הם הקטורת שלהם לפנים משלו וכבר רמזתי (לעיל יב) על חטאם ולשון הכתובים יורה עליו אבל מלת "בקרבתם" כפי הפשט כמו או בקרבתם אל המזבח (שמות מ לב) לשרת יאמר כי בשורתם לפני ה' מתו אם כן יזהיר אהרן שלא ישרת אלא במקום אשר יצוה ובעת אשר יצוה **ויתכן שייהי טעםו כתעם שאמרו** רבותינו (מכילתא בשלח ויסע ז) שהיו מליין אחרי הקטורת שעלה ידו מתו נדב ואביהוא וכו' ויאמר הכתוב כי אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני ה' בקטורת אמר ה' לאהרן כי הוא יקרב יותר מהם אל ה' בקטורת ימות אם יבא אל הקדש זולתי הקטורת כי בו יכנס תחילתה כמו שאמר והביא מבית לפרקת (פסוק יב) וכשה ענן הקטורת את הכפורת אשר על העדות ולא ימות (פסוק יג) וזה טעם כי בענן אראה על הכפרת שלא יכנס רק בקטורת שיעלה עננו שם כמו שאמר (בפסוק יב) וכשה ענן הקטורת את הכפרת וטעם בכל עת בעבר שכבר הוכיח יום הכהורים שאמר (שמות ל ז) וכפר אהרן על קרבנותיו אחת בשנה אמר בכאן לא יבא בשום עת אל הקדש רק בזאת כלומר ביום אשר יקרב הקרבנות האלה לכפורים ואחרי כן יפרש בפרשה ומה יכנס כמו שאמר (פסוק יב) והביא מבית לפרקת יופרש היום שייהי בעשור לחודש השבעי (פסוק כט) ויחזר ויאמר כי יהיה אחת בשנה (פסוק לד)

ויעמד בין המתים וגוי. אָחֹז אֶת הַמְלָאֵךְ וְהַעֲמִידּוֹ עַל כְּרֻחוֹ, אָמַר לוֹ
 הַמְלָאֵךְ, הַנָּח לִי לְעַשׂוֹת שְׁלִיחוֹתִי, אָמַר לוֹ מֹשֶׁה צוֹנִי לְעַכְבּוֹ עַל יָדֶךָ, אָמַר
 לוֹ אָנָּי שְׁלוֹחוֹ שֶׁל מֶקְומֶךָ וְאַתָּה שְׁלוֹחוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, אָמַר לוֹ אֵין מֹשֶׁה אוֹמֵר
 כָּלּוּם מִלְבּוֹ אֶלָּא מִפִּי הַגְּבוּרָה, אֵם אֵין אַתָּה מַאֲמִין, בָּרוּי הַקָּבָ"ה וּמֹשֶׁה אֶל
 פָּתָח אֶהָל מוֹעֵד, בָּא עַמִּי וּשְׁאֵל, וְזֹהוּ שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּשֵּׁב אַהֲרֹן אֶל מֹשֶׁה; ז"א,
 לִמְהָ בְּקָטְרָת? לִפְיֵי שְׁהִיז יִשְׂרָאֵל מְלִיזִים וּמְרַגְּנִים אַחֲרֵי הַקָּטָרָת לוֹמֵר סָם
 הַמְּהֹת הָוָא — עַל יָדוֹ מְהֻנָּגָן נְדָב וְאַבְיָהוּא, עַל יָדוֹ נְשָׁרְפוֹ חַמְשִׁים וּמְאַתִּים
 אִיש — אָמַר הַקָּבָ"ה, תְּרָאוּ שְׁעוֹצָר מַגְּפָה הָוָא וְהַחֲטָא הָוָא הַמְּמִית
 (מכילתא שמות י"ז):

סעיף ד' בהגיה יש שכתבו שנהגו ללבוש בגדים לבנים. יש מקומות דנוהגים שלא ללבוש בזהב מטעם לא יבא קטיגור ובנושים לא שיד דהא לא נתנו זהב לעגל וכן לוים. תיבת גומא פ' אחרי:

- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
- זאת חקֻת הַתּُוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לְאָמֹר דָבָר | אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים כִּי־פְּרִיה אָדָם תְּמִילָה אֲשֶׁר אַיִלְבָה מִמֶּנּוּ מִמְּלֵא לְעַלְלָה עַלְלָה עַל:
- וַיַּחֲתַם אָתָה אֶל־אֶלְעֹזֶר הַכֹּהן וְהַזָּקִיא אָתָה אֶל־מִתְחוֹזֶק לְפִתְחָה וַיַּחֲטַט אָתָה לְפָנָיו:
- וְלֹא־חֲתַם אֶל־אֶלְעֹזֶר הַכֹּהן מִדְמָה בְּאַצְבָּעוֹ וְהַזָּה אֶל־נֶכֶחֶת פָּנֵי אֶהָל־מִזְבֵּחַ מִדְמָה שְׁבַע פְּעָמִים:
- וְשָׂרֵף אֶת־הַפְּרִיה לְעַינֵּי אֶת־עֶרֶה וְאֶת־בְּשָׂרֶת וְאֶת־דָמֶה עַל־פְּרִישָׁה יִשְׂרָאֵל:
- וְלֹא־קַח הַכֹּהן עַזְבָּן אַרְזָן וְאַזְבָּן וְשְׁנִי תֹּלְעָת וְהַשְׁלֵלִיךְ אֶל־תוֹךְ שְׁרָפַת הַפְּרִיה:
- וְכַבֵּס בְּגָדוֹ הַכֹּהן וְרַחַץ בְּשָׂרוֹ בְּמִים וְאַחֲרֵי יָבוֹא אֶל־הַפִּתְחָה וְטַמֵּא הַכֹּהן עד־הַעֲרָבָה: